

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/95/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010320
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1416010320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Petra Štífta a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného Y. I. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/120/2016 zo dňa 10.07.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. novembra 2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

Y. I., K.. XX. XX. XXXX B. Y., I. O. Y., R. XX,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry Ľ. J., K.. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., W. B. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 13P/177/2011 zo dňa 13.12.2011, vykonateľným dňa 16.02.2012, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry Ľ. sumou 180 € mesačne vopred vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa Ľ. S. J., K.. XX.XX.XXXX, a upravenej v rámci riešenia predbežnej otázky podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku tak, že bol povinný platiť výživné v rozsahu 30 % životného minima na neploleté nezaopatrené dieťa do 08.12.2015 a 30 % životného minima na ploleté nezaopatrené dieťa od 09.12.2015 do 10.07.2017, si túto zákonnú povinnosť neplnil od 01.06.2015 až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa dňa 10.07.2017, s výnimkou mesiaca september 2015, kedy uhradil celkovo sumu 50 €, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 886,19 €, pričom v tomto období bol do 06.10.2015 živnostníkom, od 06.10.2015 sa zaevidoval v evidencii nezamestnaných a poberal príspevok v nezamestnanosti vo výške 50% do apríla 2016, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, poberal peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov v sume 18,39 € a poberal invalidný dôchodok v sume 98,80 € z dôvodu zníženia jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 %,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si z nedbanlivosti neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s použitím § 50 ods. 1 Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 1(jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 2T/120/2016 zo dňa 10. 07. 2017 bol obžalovaný Y. I. uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., W. výšok XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 13P/177/2011 zo dňa 13.12.2011, vykonateľným dňa 16. 02. 2012, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry I. sumou XXX € mesačne vopred vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa I. S. J., nar. XX.XX.XXXX, si túto zákonnú povinnosť neplní od 1. júna 2015 až do vyhlásenia rozsudku - 10. júla 2017 s výnimkou mesiaca september 2015, kedy uhradil celkovú sumu 50 €, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 4.450 €, pričom v tomto období bol do 06. 10. 2015 živnostníkom, od 06.10.2015 sa zaevidoval v evidencii nezamestnaných a poberal príspevok v nezamestnanosti vo výške 50% do apríla 2016, dávky v hmotnej núdzi nepoberal, poberal peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov v sume 18,39 € a poberal invalidný dôchodok v sume 98,80 €, nakoľko jeho schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť je znížená o 45 %,

za čo mu bol podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 písm. j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona bol obžalovaný zaviazaný v skúšobnej dobe zaplatiť zameškané výživné vo výške X.XXX € k rukám I. S. J..

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote dňa 23.08.2011 odvolanie smerujúce proti výrokom o vine a treste. Napadnutému rozsudku vytýka, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, pretože obžalovaný ako ťažko zdravotne postihnutá osoba platil výživné podľa svojich možností a schopností. Podal návrh na zníženie výživného, nakoľko jeho finančné pomery mu neumožňujú platiť výživné vo výške určenej civilným rozsudkom. Obžalovaný v dôsledku autonehody nemá čelovú kosť, titánový implantát sa v jeho organizme neujal. Každý deň si musí preväzovať čelo, musí sa zdržiavať v čistom prostredí a tým pádom nemôže vykonávať závislú činnosť. Určený nedoplatok nemá z čoho zaplatiť, bol by bezdomovcom. Súd pri posudzovaní zavinenia nevychádzal z reálnych možností obžalovaného a neposúdil túto otázku samostatne ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku (5Tdo/54/2015). Súd neprihliadol na majetkovú situáciu obžalovaného, jeho zdravotný stav a jeho reálne možnosti platiť výživné v určenej výške. Od vydania civilného rozhodnutia sa pomery obžalovaného diametrálne zmenili. Obžalovaný ukončil podnikanie a jeho príjmy prudko klesli. Zhoršil sa mu zdravotný stav, má veľmi nízku šancu sa zamestnať. Pobera len invalidný dôchodok vo výške 98,80 €, býva v sociálnom byte, a je odkázaný na pomoc ostatných. Nakoľko si plnil vyživovaciu povinnosť tak ako mohol, nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu. Namietá, že súd prvého stupňa ustálil jeho zavinenie ako úmyselné. Z týchto dôvodov navrhol, aby nadriadený súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodil obžalovaného spod obžaloby.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku riadne doručené.

Obžalovaný Y. I. sa verejného zasadnutia odvolacieho súdu nezúčastnil potom, čo dňa 20. 10. 2017 prevzal upovedomenie obsahujúce aj poučenie o možnosti vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný svoju neprítomnosť žiadnym spôsobom neospravedlnil, ani nepožiadaval o odročenie. Nakoľko od prevzatia upovedomenia obžalovaným uplynula zákonná 5 - dňová lehota na

prípravu verejného zasadnutie, boli splnené všetky podmienky podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku, a preto odvolací súd s použitím uvedeného zákonného ustanovenia vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry považovala napadnutý rozsudok za správny a zákonný, a preto navrhla odvolanie zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<http://www.epi.sk/Q./P..aspx?l.=~/Q./l..ascx&zzsrlnkid=L.&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=XXXXX&FragmentId=X&FragmentId2=0>>.

V. § 322 ods. 3 Trestného poriadku, alinea prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu, dôkazy vykonal zákonným spôsobom, a nedopustil sa žiadnych procesných pochybení. Na druhej strane však z vykonaných dôkazov vyvodil nie celkom správne skutkové závery, keď nevenoval dostatočnú pozornosť miere zavinenia obžalovaného, resp. s touto otázkou sa vysporiadal nesprávne, pretože dôkazy vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného a opomenul vziať do úvahy reálne možnosti a schopnosti obžalovaného so zreteľom na jeho celkovú životnú situáciu v rozhodnom období.

Súd prvého stupňa správne uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia, že vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine, a rozhodnutie súdu o určení rozsahu vyživovacej povinnosti v civilnom konaní má len deklaratórne účinky. Súd v trestnom konaní nie je viazaný rozsahom vyživovacej povinnosti určenej civilným rozhodnutím, a posudzuje otázku rozsahu povinnosti obvineného samostatne, ako predbežnú otázku v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku. Dôvodom týchto právnych skutočností pri prečine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona je rešpektovanie jedného zo základných princípov trestného práva - princípu zavinenia. Práve z pohľadu zavinenia treba rozlišovať medzi určením výživného v civilnom konaní, kedy zo zákona o rodine vyplýva povinnosť pri rozhodovaní zohľadniť nielen možnosti povinnej osoby ale aj potreby oprávnenej osoby (a v prípade výživného pre deti i možnosti druhého rodiča), na rozdiel od skúmania vyživovacej povinnosti z hľadiska vzniku trestnej zodpovednosti, kedy základnú právnu otázku predstavuje to, v akom rozsahu mohol povinný rodič pri vyvinutí maximálneho možného úsilia platiť výživné. Zavinenie je kategóriou subjektívnou, týka sa výlučne obvineného, a preto pri určovaní rozsahu výživného v trestnom konaní treba vychádzať výsostne z faktov viažucich sa na osobu obvineného.

Súd prvého stupňa však napriek vlastnému vyjadreniu o existencii predbežnej otázky v danej veci, uviedol, že „takáto situácia však v tejto trestnej veci nenastala.“ Odvolací súd zdôrazňuje, že súd je vždy povinný skúmať zavinenie, a preto je vždy potrebné riešiť predbežnú otázku rozsahu povinnosti pri trestnom čine zanedbania povinnej výživy, hoci jej výsledok sa nemusí vždy líšiť od civilného rozhodnutia.

Odvolací súd považoval úvahy súdu prvého stupňa, na základe ktorých konštatoval zavinenie obžalovaného v rozsahu podľa civilného rozhodnutia, za nesprávne z viacerých dôvodov. V rozpore s vyššie načrtnutými podstatnými otázkami pre posúdenie rozsahu trestnej zodpovednosti súd prvého stupňa poukazoval predovšetkým na potreby oprávneného dieťaťa, pričom aj reálne možnosti obžalovaného vyhodnotil nesprávne. Začiatok rozhodného obdobia bol v obžalobe určený dňom 01.06.2015, a koniec rozhodného obdobia predstavuje v zmysle § 122 ods. 13 Trestného zákona moment vyhlásenia prvostupňového rozsudku, t.j. 10.07.2017. Súd prvého stupňa nesprávne konštatuje nedostatok zmeny pomerov na strane obžalovaného v rozhodnom období, v porovnaní s časom určenia výživného v civilnom konaní, ku ktorému došlo rozsudkom zo dňa 13.12.2011, ktorým bol obžalovaný zaviazaný platiť výživné na dcéru I. vo výške 180 € mesačne.

Z výpovede obžalovaného, ktorá zodpovedá listinným dôkazom oboznámeným na hlavnom pojednávaní vyplýva, že prvé 4 mesiace rozhodného obdobia bol obžalovaný živnostníkom, kedy podľa daňového priznania mal základe dane z príjmu 3.710,69 €, tzn. cca 310 € za mesiac, a jeho daňová povinnosť za rok 2015 predstavovala nulu. Okrem príjmu z podnikania (bez odrátania výdavkov, ktoré si však obžalovaný v súlade so zákonom v daňovom priznaní odrátal), obžalovaný poberal invalidný dôchodok vo výške 98,80 €. Dávku na kompenzáciu zdravotného postihnutia odvolací súd do príjmu nezapočítal, pretože táto dávka bola určená na prevazy defektu čela, ktoré obžalovaný reálne potrebuje. Obžalovaný uviedol, že podnikateľskú činnosť ukončil z dôvodu, že sa vyskytla konkurencia a prestalo sa mu dariť. Uvedené korešponduje s jeho daňovým priznaním, a niet dôkazu, ktorý by výpoveď obžalovaného v tomto smere spochybnil. Prihliadajúc na nevyhnutné výdavky obžalovaného vo výške 174,44 € (nájomné sociálneho bytu) je vylúčené, aby bol reálne schopný platiť výživné vo výške 180 €, naopak, jeho povinnosť v zmysle uvedeného predstavovala 30 % životného minima na nepľnoleté nezaopatrené dieťa podľa osobitného predpisu.

Odo dňa 06.10.2015 - po zrušení živnosti až do súčasnosti bol obžalovaný evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, a až do apríla 2016 poberal podporu v nezamestnanosti vo výške od 09,30 € mesačne do 57,60 € mesačne. Od apríla 2016 až do súčasnosti jeho príjem predstavoval v podstate len invalidný dôchodok vo výške 98,80 € - 102,70 €, pričom pokiaľ jeho evidencia na úrade práce trvala, nemožno mu pripísať na vrub, že si nehľadal prácu. Na tomto mieste odvolací súd upozorňuje súd prvého stupňa, že jeho pozornosti unikla zrejma nesprávnosť v správe Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava zo dňa 10.10.2016 (č.l. 52). Úrad práce uvádza, že obžalovaný bol vyradený z evidencie pre nespôluprácu, a na tomto fakte súd prvého stupňa primárne postavil jeho vinu. O jeden riadok vyššie nad uvedeným konštatovaním sa však nachádza vyjadrenie, že k 10.10.2016 (deň vystavenia správy) je obžalovaný vedený v evidencii úradu od 06.10.2015, čomu zodpovedajú aj k správe pripojené prehľady vyplatených peňažných príspevkov na hygienu. Z týchto skutkových okolností treba vyvodiť záver, že obžalovaný si v tejto časti rozhodného obdobia až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa prácu hľadal, a to minimálne prostredníctvom úradu práce. To, že si zodpovedajúcu prácu do vyhlásenia prvostupňového rozsudku nenašiel, nemožno s poukazom na jeho zdravotný stav, ktorý ho v zmysle lekárskej správy limituje potrebou fyzicky a psychicky nenáročnej práce v rozsahu 1/3 úväzku, pričítať obžalovanému. Treba prihliadať na to, že obžalovaný žije v lokalite s relatívne vysokou mierou nezamestnanosti, dosiahol stredoškolské vzdelanie bez maturity, pričom vo vyštudovanom odbore pre úraz hlavy pracovať nemôže, 3x denne si v zmysle zdravotného posudku musí preväzovať hnisajúcu ranu na hlave. Toto sú podstatné faktory, ktoré minimalizujú možnosť nájdania si práce s dostatočným príjmom. Súd prvého stupňa dostatočne nezohľadnil tieto skutočnosti, keď konštatoval, že obžalovaný sa mohol zamestnať na tretinový úväzok. Pri tomto tvrdení súd prvého stupňa nevzal do úvahy reálne možnosti nájdania si vhodnej práce v lokalite, v ktorej obžalovaný žije, s jeho zdravotným hendikepom a dosiahnutým vzdelaním, keď v skutočnosti si bez aktuálneho svojho zavinenia vhodnú prácu nenašiel, hoci urobil všetky zákonom predpokladané opatrenia. Tiež nemožno z hľadiska vzniku trestnoprávnej zodpovednosti prihliadať na to, že predchádzajúci pracovný pomer obžalovaného na tretinový úväzok skončil dohodou, pretože táto skutočnosť nastala pred začatím rozhodného obdobia, a obžalovaný nebol k tejto okolnosti ani vypočutý, a nebola mu daná možnosť oboznámiť sa s dôkazom predloženým prokurátorom počas hlavného pojednávania - so zoznamom vozidiel. Jeho nevyhnutné výdavky boli v porovnaní s predchádzajúcim obdobím nezmenené.

Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že aj v nasledujúcej časti rozhodného obdobia bol obžalovaný povinný platiť na výživu dcéry I. 30 % životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa (27,13 € mesačne) do 31.12.2015, a následne po nadobudnutí plnoletosti oprávneného

dieťaťa v období od 01.01.2016 do 10.07.2017 30 % životného minima pre ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu (41,46 € mesačne).

V zmysle uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozsah celkovej vyživovacej povinnosti obžalovaného v rozhodnom období v trestnoprávnej rovine predstavoval sumu 936,19 €. Z tejto sumy obžalovaný zaplatil 50 €, tzn. nedoplatok na výživnom činí 886,19 €. Suma 886,19 € je pokrytá zavinením obžalovaného, keď každý rodič, bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona (viď § 62 ods. 3 Zákona o rodine).

Keďže súd prvého stupňa vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, avšak na základe nich bolo možné v odvolacom konaní pochybenia napraviť, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol rozsudkom, kedy uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na v porovnaní s obžalobou upravenom skutkovom základe v zmysle vyššie rozobratých úvah, kedy odvolací súd konštatoval povinnosť obžalovaného platiť v rozhodnom období výživné na dcéru I. vo výške 30 % životného minima.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý v opomenutí obžalovaného vzhladol úmyselné konanie v zmysle § 16 písm. b) Trestného zákona - nepriamy úmysel, odvolací súd vyhodnotil jeho zavinenie ako nedbanlivostné v zmysle § 16 písm. a) Trestného zákona, a to so zreteľom na jeho osobné a majetkové pomery.

Odvolací súd vzhladol pochybenia aj vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Tieto spočívali jednak v nedôvodnom priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona obžalovanému, a jednak v uložení obmedzenia podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Odvolací súd nezistil u obžalovaného žiadne poľahčujúce ani prítiažujúce okolnosti. Súd prvého stupňa však obžalovanému priznal okolnosť vedenia riadneho života podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, hoci má obžalovaný v registri trestov 3 záznamy staršieho dáta, pričom odsúdenia sú zahľadené. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že zahľadenie odsúdenia možno dať na roveň tomu, ak u páchatela nikdy predtým nedošlo k spáchaniu trestného činu, čo zodpovedá uvedenej poľahčujúcej okolnosti. Zahľadenie odsúdenia má za následok napr. nemožnosť považovať zahľadené odsúdenie za prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona alebo za okolnosť podmieňujúcu použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty, nemožnosť vo vzťahu k nemu ukladať súhrnný trest, nemožnosť prihliadať naň pri zaradení páchatela do príslušného ústavu na výkon trestu a pod. V žiadnom prípade však fikcia neodsúdenia nie je totožná s fikciou nespáchania trestného činu, alebo s fikciou vedenia riadneho života. Takéto fikcie jednak Trestný zákon nepozná, a jednak sa priečia účelu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, ktorým je priznanie poľahčujúcej okolnosti takým páchatelom, ktorí sa prvý raz dopustili protispoločenského konania. Nakoľko však odvolanie podal len obžalovaný, nemohol odvolací súd zhoršiť postavenie obžalovaného, čomu bránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Trestného poriadku obsahujúce zásadu zákazu reformationis in peius (zmeny k horšiemu). Pomer poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností je 1:0, preto sa v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona sa horná hranica trestnej sadzby znižuje o jednu tretinu, tzn. aktuálna trestná sadzba obžalovaného je až na 16 mesiacov.

Aj odvolací súd dospel k záveru, že účel trestu deklarovaný v citovaných ustanoveniach zákona možno u obžalovaného dosiahnuť podmieneným trestom odňatia slobody, ktorého výmeru i dĺžku skúšobnej

doby prevzal z napadnutého rozsudku. Trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov odvolací súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Takto určený trest zodpovedá závažnosti konania obžalovaného, odráža požiadavky individuálnej a generálnej prevencie a vyjadruje morálne odsúdenie.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa však odvolací súd neuložil obžalovanému obmedzenie podľa § 50 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona zaplatiť v skúšobnej dobe dlžné výživné, a to z dôvodu, že vzhľadom na jeho pomery je už v súčasnosti zrejmé, že nie je reálne schopný takejto povinnosti počas skúšobnej doby vyhovieť, k čomu odvolací súd dospel so zreteľom na perspektívu jeho príjmov, ktoré vzhľadom na jeho osobné pomery s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou budú totožné ako počas rozhodného obdobia. Ak už v súčasnosti je zrejmé, že obžalovaný nedokáže vyhovieť obmedzeniu, jeho uloženie by znamenalo sankcionovanie odloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody, ktorý však v danom prípade nie je namieste, pretože zásadám trestania v prípade obžalovaného zodpovedá uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia je obžalovaný povinný viesť riadny život, nedopustiť sa trestného činu, priestupku, či iného protispoločenského konania, v opačnom prípade súd vysloví, že sa neosvedčil a uložený trest vykoná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.